

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το καλύτερον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμά, αληθείς παρασχόν εις την χράσιν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κοινοταγνικουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμωτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού : **Εξωτερικού :**
 Ετησία . . . . . 60. \$.— Ετησία . . . . . 10. φρ.
 Εξαμήνιος . . . . . 4,50 — Εξαμήνιος 5,50
 Τριμήνιος . . . . . 2,50 — Τριμήνιος . . . . . 3.—
 Αι συνδρομαί δεχονται την 1ην εκάστου μηνός.

ΕΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διά των Προσκόμων, Έσωτερ. λ. 10. Έξωτερ. λ. 15
 Φύλλα προσηγομένων έτών, Α' και Β' περιόδου
 κωλύονται έκαστον λην. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδος Ερμούδου άρ. 33, παρὰ τὸ Βαρθολομαίου

Περίοδος Β'—Τόμος 21ος

Έν Αθήναις, 9 Αυγούστου 1914

Έτος 36ον.—Αριθ. 36

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΝΟΒΕΛΣ ΣΤΑΝΣΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Οι Παρισίνοι εξηκολούθησαν τὰς εξερευνησεις των.

Μετ' άλλων έβησαν εις ένα κίοςκι, την θύραν του έποίου έρροθύουν μαύροι στρατιώται. Έκει έμεσα έγραψαν Μαροκίνοι.

Κατόπιν είδαν τους δούλους, οι οποίοι εις ιδιαίτερον δωμάτιον, κατεσκεύαζαν το τσιγά του Σουλτάνου.

Είδαν τους μουλαί-ελ-φάχ (άνθρωπος της κλίσης), οι οποίοι εὐπροσέχουν το δωμάτιον ή την σιγήν του ήγειμένος, και όταν ούτος πηγαίη την Παρασκευήν εις το τζαμί, τὸ φέρουν τον κάπητα της προσευχής.

Τέλος έβησαν ένωπιον απερχόντου κίριου, το οποίο έσχημάτιζε την άριστεραν γωνίαν της κεντρικής αυλής και του έποίου έκαστη θύρα έρρουρείτο από ένα μάζουρον.

— Νορίζω, είπεν ο Τζούλης χαμηλο-

φώνως, ότι είνε το χαρέμι του Σουλτάνου. Έβδω— μέσα μένουσιν ή γυναίκες του, διότι, αὐτὸν τον τόπον, φαίνεται ότι παίρνουν πολλές γυναίκες συγγενώς. Τι άνοχησία! έμένα μου φαίνεται ότι και μία είνε πολύ.
 — Βεβαίωςτατα! έπεδοκίμασεν ο Λουλού.

‘Ο Ζερμαίνης ξαναρχίζει

Την στιγμήν εκείνην, η προσοχή των εὐλκυσθη έκ της θέας ενός μεγαλοκρεπούς θαλαμηπόλου, ο έπόιος έφορούσε, κατά τον ευρωπαϊκόν τρόπον, κωνικήν λιθόραν με μέγαλα χρυσά κουμπία, κόκκινόν γιλέκι και κρότα πανταλόνια.

— ‘Ο Ζερμαίν! ανέκραξαν ταύτοχρόνως και οι δύο. (*)

‘Ητο πραγματικώς ο έπιστάτης του Κατρημένου Κασίμπ, ο έμπιστος υπηρέτης του Κατακτητή.

Μετά τινος σεισμούς εκπλήξεως, κατά τὰς οποίας έμειναν άσωστοί, ο Τζούλης ήτοιμασθη να έρωτήσθαι τον υπηρέτην, άλλ' αὐτός τον έπρόλαβεν.

— Λαμβάνω την τιμήν, είπε με την υπέρμετρον εκείνην ευγένειάν του, να συγχαρώ τους κύριους διά την νέαν των θέσιν εις το παλάτι... Βλέπω, ότι οι κύριοι προώδευσαν πολύ από τον καιρό που μας έφυγαν...

— Άμή εσύ, Ζερμαίν; ήρώτησεν ο σπουδαστής με φωνήν υπερέμουςαν· είσαι τώρα στην υπηρέσιάν του Σουλτάνου;.. απήσεν τον κ. Δίχ;

— Αμωδρόν μείδιμα ήχογραφήθη επί του προσώπου του υπηρέτου.

— ‘Οχι, κύριοι, είπεν· δεν άφίνει κανείς εύκολα τον κ. Δίχ.

— Τότε λοιπόν τι θέλεις εδώ;

— ‘Ο κύριός μου μ' έδάνεισε στο Σουλτάνο, που είνε φίλος του.

Εις την αποκάλυψιν αὐτήν, ο Λουλού ήρπασεν έντρομος τον βραχιονα του φίλου του ως δια να τον παρασύρη εις φυγήν. Αλλ' ο Τζούλης έστάθη ακίνηθ δια να έρωτήσθαι:

— ‘Οστε ο Κατακτητής έρχεται κάποτε εδώ;

(*) ‘Ιδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 279.

«Εις κάθε προσήν, έπείμεινεν, ναν κρούσων τον Κατακτητήν...» (Σελ. 286, στ. 6)

— Συγνώ, άπεκρίθη ο Ζερμαίν.
 — Μήπως είνε και τώρα στο παλάτι;
 — ‘Οχι.

Οι δύο Παρισίνοι, εις την άπάντησιν αὐτήν, άφήκαν στεναγμόν ανακουφίσεως, ο δε Τζούλης εξηκολούθησε την άνάκρισιν.

— ‘Οχ έλθη γρήγορα;
 — Κανείς δεν ξέρει ποτε από πριν, άπεκρίθη ο Ζερμαίν ύψών τους ώμους, τί θα κάμη ο Κατακτητής. Μπορεί να έλθη και άπόψε, μπορεί να περάσουν και τρείς μήνες χωρίς να φανή.

— Τελοςπάντων, επέμεινεν ο Τζούλης, που εύρίσκειται τώρα; Σὺ θά το ξέρης.

— ‘Οχι, εγώ δεν ξέρω τίποτε. ‘Ο κύριός μου μπορεί να είνε στο Μαρόκον, άλλά και στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στη Νέα Υόρκη... Κανείς, ράς είπα, δεν

‘Βασίλειαν τα νήσα παρὰ τον υπηρέτην...» (Σελ. 286, στ. α.)

μπορεί να ξέρη. — Μας ερωτήσατε: ερώνα-
σαν ο Τζούλης Ουμωμένος.

— Λυπούμαι πολύ, αλλά δεν μπορώ να
σας πω περισσότερα.

— Ευχαριστούμε!

Και οι δύο νεαροί Παρισίνοί εστρεψαν
τα μάτια προς τον υπηρέτην.

Ούτος τούς εκύτταζεν απεμακρυνόμε-
νους με την ιδίαν πάντοτε απάθειαν. Έν
τούτοις τὸ μυστηριώδες μεδίαμα ἔγεινε
κίπως έντονώτερον ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Η ΑΝΑΦΟΡΑ

Τί να κάμουν;

Ο Λουλού και ὁ Τζούλης ἐπέστρεψαν
εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ ἐκαί ἐξήτσαν τὴν
θέσιν των. Δὲν ἦτο διόλου ῥόδιος, μα τὴν
ἀλλήθειαν!

Ἡ εἰρωνική μορφή τοῦ υπηρέτου εἶχε
προστυπασθῆ έν τῷ μέσῳ τῆς εὐτυχίας των,
ὅπως παρουσιάζετο τὸ φάντασμα τοῦ Βαγ-
γου εἰς τὸν Μικελῶ.

— Μ' αὐτὸ εἶνε φοβερὸ! ἐρώναζεν ὁ
Τζούλης, λακτίζων ρανιδιώδῃ τὰ ἐπιπλα
τοῦ Σουλτάνου. Παντοῦ λοιπὸν εἶνε αὐ-
τὸς ὁ ληστής;

— Κ' εἰμεῖς ποῦ νομίζαμε, ὅτι εἰμεθα
σίγουροι ἐπὶ παλάτι; εἶπε στενάζων ὁ
Λουλού.

— Ὡραία ἀσφάλεια μ' αὐτὸν τὸν κα-
κούργου, ποῦ μπορεῖ νὰ φθάσῃ ἀπὸ στιγμῆς
εἰς στιγμὴν καὶ εἶνε, ὡς φαίνεται, φίλος τοῦ
Σουλτάνου! Μπαίνει ἐπὶ παλάτι σαν ἐπὶ
σπίτι του! Καλοῦς φίλους ἔχει κι' αὐτὸς
ὁ κύριος Σουλτάνος! Θὰ σοῦ εἶνε ἕνας
παστρικός!

Ἀφοῦ ἐξέγυσαν οὕτω τὴν ὁργὴν του, ὁ
σπουδαστὴς ἤσυχασε καὶ εἶπε:

— Ὅπωςδὴποτε, δὲν θὰ σταθῶμε νὰ μᾶς
πιάσουν ἐδῶ σαν τὰ ποντίκια ἐπὶ τὰ κα-
πρέκει νὰ τὸ σκάσωμε.

— Πῶς; ἠρώτησεν ὁ Λουλού. Δὲν βλέ-
πεῖς μὲ τί αὐστηρότητα φράρουν τῆς πόρ-
τες; Πῶ δύσκολο εἶνε νὰ βγῆ κανεὶς,
παρὰ νὰ μπῆ.

— Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸ κατορθώ-
σωμε, εἶπεν ὁ Τζούλης, ὁ ὁποῖος ἀνελα-
δὲν ὄλην του τὴν ψυχραιμίαν γι' αὐτὸ μᾶς
χρειάζεται πρῶτα νὰ γνωρίσωμε ὅλο τὸ
παλάτι καὶ τὰς συνηθείας του.

— Σκοπεῖς λοιπὸν νὰ παρατείνης τὴν
ἐδῶ διαμονὴν μας; ἠρώτησε μετὰ τρομοῦ ὁ
Λουλού. Μὴ δὲν ἀκούσας, κακόμοιρε, τι
μᾶς εἶπεν ὁ Ζερμαίν; ὁ Κατακτητὴς μπο-
ρεῖ νὰ ἔλθῃ καὶ ἀποφε.

— Ἡ' εἰς ἕνα χρόνο... Θὰ προστά-
σωμε ἴσως νὰ ἰδοῦμε τὸν Σουλτάνου πρὶν
ἔλθῃ. Ὅπωςδὴποτε, δὲν μποροῦμε νὰ φύ-
γωμε τῶρ ἀμέσως· πῶς ἐπιτύχονο εἶνε νὰ
ἐπισύρωμε τὴν ὁργὴν τῶν ἀνθρώπων τοῦ
Σουλτάνου, παρὰ νὰ περιμένωμε τὸν Κα-
τακτητὴν. Ἐπειτα ἐδῶ δὲν εἶνε τὸ Κατη-
ραμένο Κασμῶ. Δὲν θὰ μᾶς ἔχῃ ἐπὶ δια-
θείαι του, ἐπὶν ἐξουσία του ὅπως ἐκεῖ. Ἐπὶ

τέλους τί διάβολο! ἀνήκομεν καὶ μετὶ εἰς
τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Σουλτάνου!

Οὕτω; οἱ δύο Παρισίνοί ἀπεροίσαν νὰ
μείνουν πρὸς τὸ παρὸν εἰς τὸ παλάτι, κα-
ραδοκούντες τὴν εὐκαιρίαν διὰ νὰ ὑποβί-
λουν τὴν αἰτησίαν των εἰς τὸν Σουλτάνου.

Ἄλλ' ἡ ἐμπιστοσύνη ποῦ εἶχαν εἰς τὴν
ἀρχὴν, τοὺς ἐγκατέλειπε. Δὲν ἐτολμοῦσαν
πλέον νὰ ἐξέρχονται καὶ νὰ περιερίωνται
ὅπου ἤθελαν. Εἰς κάθε στροφὴν ὁδῶν ἢ
διαδρόμου, ἐπερίμεναν ν' ἀντικρύσουν τὸν
Κατακτητὴν.

Ἐν τούτοις οἱ φόβοι των εἰς τὴν ἀρχὴν
ἐδείχθησαν μάταιοι· ἡ ἡμέρα παρήλθε χω-
ρὶς ἀπεικαίαν.

Τὸ βράδυ ἔρασαν εἰς τὸ τραπέζι τοῦ
προσωπικοῦ, ὅπου τοὺς ἐπεριποιήθησαν φι-
λικώτατα, καὶ κατόπιν ἔπεσαν νὰ κοιμη-
θοῦν εἰς τὸ δωμάτιόν των, τὸ ὅποσον ἐν
μόνον εἶχε κανὸν: ὅτι δὲν ἤμποροῦσαν νὰ
εἶνε μόνον. Εἰς τὰς τέσσαρας κλινὰς αὐτοῦ

Ὁ τρόπος με τὸν ὁποῖον ἔπαιζε τὸ ὄσκη-
τόν... (Σελ. 286, στ. γ')

τοῦ δωματίου, ἐκοιμῶντο, ἐκτὸς των δύο
φίλων μας, ὁ σῶφερ τοῦ ἀνακτορικοῦ αὐ-
τοκινήτου, καὶ ὁ ὄπλοποιὸς τῆς αὐτοῦ Με-
γαλειότητος.

Ὁ πρῶτος ἦτο Ἄγγλος, ὁ δευτέρος
Γερμανός. Ἡ συνεννόησις μαζὶ των ἦτο κά-
πως δύσκολος. Ὅπωςδὴποτε, χάρις εἰς τὰς
ὀλίγας γαλλικὰς λέξεις ποῦ ἤξευρεν ὁ Ἄγ-
γλος καὶ εἰς τὰς ὀλίγας γερμανικὰς ποῦ
ἐνεθουμῆτο ἀπὸ τὰ μαθήματά του ὁ Λου-
λού, βοηθούτων καὶ πολλῶν νευμάτων,
κατώρθωσαν νὰ συνεννοηθοῦν.

Πολυάσχολοι ἀπάλληλοι

Ὁ σῶφερ ἐξήγγησεν εἰς τοὺς νέους του
συνοίκους τὴν ζωὴν ποῦ ἔκαμνεν εἰς τὸ
παλάτι.

Ἡ ζωὴ αὐτὴ ἦτο τερπνὴ καὶ ἀναπαυ-
τικὴ· διότι δὲν ἔκαμνε τίποτε ἀπολύτως.
Ἀπὸ τὴν δευτέραν ἐξοδὸν τοῦ αὐτοκι-
νήτου του, τὸ ὅποσον, πρὸ ἑνὸς μηνός, μὲ
μεγάλαν ἐξοδα, εἶχε φέρῃ ἀπὸ τὸ Λον-

δίον, ὁ Σουλτάνος ἠθέλησε νὰ τὸ διευθύνῃ
μόνος του. Ἄλλὰ τὸ ἔρριξεν ἐπάνω εἰς
ἕνα τοῖχον καὶ τὸ ἔκαμε κομμάτια.

Οὕτως ὁ σῶφερ ἐπερίμεναν ἡσυχίας,
παρὰ τὰ συντρίμματα τῆς ἀμάξης του, τὰς
διαταγὰς τοῦ κυρίου του, ὁ ὁποῖος ὅμως,
ἀπόγοητευθεὶς μὲ τὸ αὐτοκίνητον, εἶχεν
ἐλκευθῆ ἀπὸ τὰς ὀλιγώτερον ἐπικινδύνους
τέρψεις τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς.

Ὁ ὄπλοποιὸς δὲν ἦτο περισσότερο ἀπη-
σχολημένος. Ἀρχιθεὶς ἐκ Βαρλοῖνου πρὸ
δεκαπέντε ἡμερῶν, μὲ ἐν κινδύνῳ ἐπανα-
ληπτικῶν τυρεκίων, ἐπερίμενε νὰ τοῦ κα-
πίση τοῦ Σουλτάνου διὰ νὰ τὰ δοκι-
μάσῃ.

Ἄλλὰ τὸσον αὐτός, ὅσον καὶ ὁ συνά-
δελφός του, δὲν ἐραίνοντο διόλου ἀνυπό-
μονοι ἢ δυσῆρεστημένοι. Τοὺς ἐπεριποι-
οῦντο πολὺ εἰς τὸ παλάτι, τοὺς ἔστρεψαν
καλὰ καὶ, ἐν τῷ μεταξῷ, ἐπληρῶνοντο
γενναίως ἀπὸ τὰ ἐργασάτια ποῦ ἀντεπρο-
σώπευαν. Διήρχοντο εὐαρέστως τὰς ὥρας
των, κοιμώμενοι, περιπατοῦντες εἰς τοὺς
κίπους τῶν ἀνακτόρων καὶ χαρτοπαίζοντες
μὲ συναδέλφους των.

Ἡ πληροφορία ὅμως αὐταὶ δὲν ἐνεθάρ-
ρουναν διόλου τὸν Τζούλην. Ἐφοβήθη μή-
πως θὰ ἐπερίμενε καὶ αὐτὸς ἐξομῶδας
καὶ μῆνας, ἕως ὅτου ἤθελεν εὐδοχήσῃ ὁ
Μουλαί· Ἀξέδραξί νὰ κέρσῃ τὸ ἀρμόδιον
ποῦ ἔφερον ἀπὸ τὴν Γαλλίαν. Ἐν τῷ με-
ταξῷ θὰ ἤρχετο ὁ Κατακτητὴς, θὰ τοὺς
ἔδλεπε καὶ θὰ ἐπετύγγανεν ἀπὸ τὸν φίλον
τοῦ Σουλτάνου τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς πάρῃ
μαζὶ του εἰς τὸ Κατηραμένο Κασμῶ.

Τὰ δύο παιδιὰ ἐκοιμήθησαν ἀσχημα,
ζητοῦντα τρόπον διὰ νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὴν
ἐπικινδύνον ἐκείνην θέσιν, καὶ μὴ εὐρί-
σκοντα.

Παρήλθεν οὕτω μίαν ἐβδομάδα, ἡ ὁποία
δὲν ἔφερε καμμίαν μεταβολὴν εἰς αὐτὴν
τὴν θέσιν.

Ὁ Τζούλης διήρχετο τὸν καιρὸν του
μελετῶν σγῆδια δραματούσεως καὶ περι-
ποιούμενος τὸ ὄργανόν του. Ὁ Λουλού
ἐλάμβανε μέρος εἰς τὰς δοκιμὰς μᾶς συ-
ναυλίας, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀρχιμου-
σικοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξηκολούθει νὰ τὸν μα-
ταχειρίζεται μὲ καλωσύνην, διότι τοῦ
εἶχε καμὴ μεγάλην ἐντύπωσιν ὁ θαυμαστός
τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ἔπαιζε τὸ ρουτῶ
τοῦρκ.

Ὁ Σουλτάνος ἐξηκολούθει νὰ εἶνε ἀό-
ρατος καὶ ὁ Τζούλης συνέλαβε μίαν ἰδέαν.
Ἐπῆρεν ἕνα φύλλον χαρτί καὶ ἔγραψε
μίαν ἀναφοράν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξέθετε διὰ
μακρῶν εἰς τὸν Σουλτάνου ἑλκῆ των τὴν
ιστορίαν. Ἐξῆρς προπάντων τὸν πλοῦτον
τοῦ κ. Ρισανέλ, τοῦ βασιλέως τοῦ γαλ-
λικοῦ μπισκόπου, καὶ παρεκάλει τὴν αὐ-
τοῦ Μεγαλειότητα νὰ τὸ παρασχῇ τάκαι-
τούμενα μέσα πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν γονέων
τοῦ Λουλού.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ
ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

(Συνέχεια τῆς σελ. 277)

Ὁ Ἐρβελίν εἶχε καύση μέρος τῶν κη-
ρίων πυρῶν του καὶ ἔπρεπε νὰ κάμῃ οἰ-
κονομίαν. Ἐξηκολημένος ἀπὸ τὴν κούρα-
σιν καὶ τὸν τρέμον, ἐξηπλώθη γάμω καὶ
μετ' ὀλίγον ὁ Δράκος ἐρχάλιζε ἐπὶ πό-
δια του.

Τότε ὁ δυστυχὴς νέος ἐσυλλογίσθη τὴν
θέσιν του, ἡ ὁποία τοῦ ἐφάνη τρομερὰ. Μία
σιεφίς προπάντων, μίαν πρόβλεψιν τοῦ ἔ-
καμε φρικτὴν: Ἀῤριον ὁ Δράκος θὰ ἐπει-
νάσσε. Τί θὰ ἔτρωγε; Βεβαίωτατα τὸν
Ἐρβελίν! Ὁ πεινασμένος μολοσσὸς θὰ
ἐπεπιπτεν ἐναντίον του καὶ θὰ τὸν κατε-
σπάραιζε. Τί φοβερὸς θάνατος!

Ἠθάνατο τὸ αἶμά του νὰ παγῶνῃ εἰς
τὰς φλέβας του...

Ἀποκαμωμένους, συντετριμμένους,
μετὰ πολλῶν ὤρων βασιανιστικὰς
σιεφίς, ἠτοιμάζετο νὰποκοιμηθῇ,
νὰ ληθαργήσῃ, ὅταν ἔξαφνα, ζωηρὸς
πόνος εἰς τὸ πόδι τὸν ἔκαμε νὰ
σκιρτήσῃ. Ἐξέτεινε γρήγορα τὸ χεῖρ
του καὶ ἤγγισεν ἕνα τριχῶτον ζῶον
ποῦ ἔρευγε. Τὸ ἐνόησεν ἕνας πον-
τικός τὸν εἶχε δαγκάσῃ. Ἐμῆλλε
λοιπὸν νὰ φρυγῶθῃ ἐπὶ ζωντανός ἀπὸ
τοὺς ποντικούς τοῦ τρομεροῦ ὑπο-
γείου;

Ἄλλὰ μ' ἕνα πῆδημα, ὁ Δράκος
εἶχεν ὀρμήσῃ καὶ, εἰς τὸ σκότος, ὁ
Ἐρβελίν ἤκουσε νὰ κρακίζον κῆ-
κακα ὑπὸ τὴν δυνατὴν σιαγόνα τοῦ
θανικοῦ μολοσσῶ.

Ὁ σκύλος ἔφαγε τὸν ποντικόν.
Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν φόβος νὰ πεινά-
σῃ αῤριον.

Ἡ σιεφίς αὐτὴ καθούσασε κ' ἐνε-
θάρρουνε κίπως τὸν Ἐρβελίν.

Κατόπιν ἐσυλλογίσθη, ὅτι θὰ ἐξη-
μέρανε καὶ ὅτι ἡ Ἀστυνομία θὰ ἔ-
καμνεν ὄλονεν ἐρεῦνας ἀπὸ πάνω του.

Τότε ἤρχισε νὰ φωνάζῃ μὲ ὄλην του
τὴν δυναμίαν, ἀναγκάζων καὶ τὸν Δράκον
νὰ γονυβῆ. Ἄλλ' ἡ ἰδία πάντοτε σιωπὴ
διεδεῖχτο τὰς κραυγὰς του. Βεβαίωτατα
δὲν τὰς ἤκουε κανεὶς!

Ἐπὶν τρίτην ἡμέραν ἤρχισε νὰ τὸν βα-
σανίζῃ φρικτὰ ἢ πείνα καὶ ἀκόμη περισ-
σότερον ἢ δίψα. Τοῦ ἐφαίνετο ὅτι μίαν εἰσο-
τερικὴν φλόγα τὸν ἔκαμνεν ὄλονκληρον. Ἡ γω-
νίσθη ἀκόμη μὲ γενναϊότητα ν' ἀντισταθῇ
εἰς τὰ δεινὰ του, νὰ μὴ καταδῆθῃ. Ἄλλ'
ἦλθε στιγμὴ ποῦ ἤσθάνθη τὰ πόδια του νὰ
λυγίζωνται. Ἐπεσε κάτω καὶ δὲν ἠμπο-
ρεσε πλέον νὰ σηλωθῇ. Ἡ ἀδυναμία του ἦτο
μεγάλη. Καὶ ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν αἱ ἀγγη-
δόνες τοῦ στομάχου του ἐπετεινόντο. Ἀπὸ
τρίων ἡμερῶν δὲν εἶχε φάγῃ τίποτε καὶ ὁ
Δράκος ἀκόμη, ἀπὸ γῆρας, δὲν εἶχε βάλῃ
εἰς τὸ στόμα του, ὅσπερ ἕνα ποντικόν.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Ἐρβελίν ἤσθάνθη

τὸ τέλος του. Ὁ φοβερὸς θάνατος ἐπληρώ-
αζε... Καὶ ὁ δυστυχὴς νέος ἐσυλλογι-
ζετο τὴν γέροντα πατέρα του καὶ τὴν λα-
τρευτὴν του μητέρα.

Ὅποιον ἤλιξιαν καὶ ἂν ἔχῃ κανεὶς, εἰς
τοιαύτας στιγμὰς συλλογίζεται τὴν μητέρα
του... Εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητέρας του
ρίπτεται ἡ σιεφίς του καὶ πρὸς αὐτὴν τεί-
νονται τὰ χεῖρα του μὲ ἀπελπισίαν. Πρὸς
τὴν μητέρα, πρὸς τὸ ἱερόν αὐτὸ πλάσμα, τὸ
ὅποσον κατέχει τὴν μεγαλειτέραν θέσιν εἰς
τὴν καρδίαν κάθε ἀνθρώπου.

12. Τὸ πηγάδι ποῦ κλαίει.

Τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν ἐρευναν ποῦ
ἔκαμνεν ἡ αστυνομία εἰς τὸ σπίτι τῆς ὁδοῦ
Σαιν-Βενσάν, ἕνας ὄμιλος ἀπὸ τέσσαρα
παιδάκια, ἑπτὰ ὡς δέκα ἐτῶν, περιεπλα-
νάτο μὲ γέλια καὶ παιγνίδια εἰς τὴν ἐρη-
μικὴν γειτονίαν τῆς ὁδοῦ Λαμπόν.

Ὁ Ἐρβελίν ἠσθάνθη τὸ τέ-
λος του... (Σελ. 287, στ. α')

Ἐπληρώσαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἰσι-
ώπησαν καὶ τότε τοῖς ἐφάνη ὅτι ἤκουσαν
γῶσους μακρυνούς.

Ἄλλα παιδιὰ, ὀλιγώτερον συνειθισμέ-
να εἰς περιπλανήσεις καὶ περιπετείας, θὰ
ἐτρόμαζαν καὶ θὰ ἐτρέποντο εἰς φυγὴν.
Ἄλλ' αὐτὰ, ἀντὶ φόβου, ἠσθάνοντο μόνον
περιέργειαν. Εἶχαν φθάσῃ εἰς ἕνα παλῆθ,
χαλασμένο πηγάδι, ποῦ εὐρίσκατο ἐκεῖ-
καὶ ποῦ εἰς τὸ ἔρημον κτήμα. Ἐν ἀπὸ τὰ
παιδιὰ ἐσκυψεν εἰς τὸ στόμον ποῦ ἐφαί-
ζετο, ὀλιγὸς πόδας ἀνωθεν τοῦ ἐδάφους,
ἀπὸ ἀρχαῖα πυκνὰ. Ἄλλὰ τὸ παιδί ἐτρα-
βήθη τρομαγμένον.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μηθουναϊκοῦ Ἰδαίου

	ΑΥΝ	ΝΑΙ	ΠΙ	
ΙΣΘ	ΝΕ	ΠΑ	Α	Α
ΑΥ	ΠΥ	Ο	ΜΙ	ΘΙ
Α	ΜΕ	ΘΗ	Α	Α
	ΝΑΙ	ΚΑΙ	Α	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί.
ὅστε ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἑξ ἀρχαίων
ἑορτῶν.

β.) Γρίφος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μελλωνοῦ Ἐφευρέτου

Γ	Γ	Γ	Γ	Γ	τίς	τίς	
Γ					ράν		ἔλα
Γ					ολ	τίς	δός
Γ					τίς	τίς	
					τίς		

γ.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Φωνηεντόλιπον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωίδος Ἡπειρώτιδος
* * * * * r e n d e l l e * * * * * f e e t - p e s - l *
p r e n t e m p s

Ἀήλασις: Αἱ λύσεις—ὅσωνδὴποτε ζητημά-
των τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ
ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 34ου φύλλου

α.) Ἡ κρουαρίστρα τῆς ραπτριᾶς εἶνε
ὁ κορμός τῆς, ἀπὸ τὸν λαμὸν ἕως τὴν
μέσην. — β.) Ἰνδοστάν, Βοχάρα, Κίνα,
Περσία. — γ.) Mieux vaut tenir que
courir.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ
προμηθευθῆτε Τόμους τῆς «Δια-
πλάσεως» καὶ τῆς «Βιβλιοθήκης».

